

Arrest

nr. 139 073 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 5 juni 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2008 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 mei 2008 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij

arrest nr. 18 218 van 31 oktober 2008 weigerde de Raad haar beide statussen en werd haar beroep verworpen.

Op 1 december 2008 ontving de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De echtgenoot van de verzoekende partij, de heer G.A, diende op 26 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 8 juni 2011 ontvankelijk verklaard.

Op 27 februari 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 september 2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 3 oktober 2012 werd de aanvraag van 26 februari 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond verklaard.

Op 24 juli 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2012 diende de echtgenoot van de verzoekende partij samen met de verzoekende partij en hun minderjarige kinderen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 29 november 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 5 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 24 juli 2012 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis ten aanzien van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2012 en aanvullingen op 27.09.2012 en 12.02.2013 werd ingediend door :(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Op 5 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

Op 5 juni 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de aanvraag van 24 juli 2012 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij en hun minderjarige kinderen. Tegen deze beslissing werd eveneens een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad, gekend onder het rolnummer 132 378.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat, niettegenstaande de verzoekende partij in haar verzoekschrift meldt dat ze twee beslissingen wenst aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten, het enig middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij geen middel heeft ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht dit middel als volgt toe:

“Dat de Belgische Staat zich, bij het nemen van een beslissing ook steeds moet houden aan de algemene principes van behoorlijk bestuur.

Dat er naast een aantal procedurele beginselen van behoorlijk bestuur ook een aantal meer inhoudelijke beginselen zijn die door de Staat gerespecteerd dienen te worden in de uitoefening van haar opdracht.

Dat hieronder onder meer het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de materiële motivering en tenslotte de materiële zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel vallen.

Dat deze twee laatste principes garanderen dat de overheid op redelijke wijze een evenwichtige afweging maakt van alle belangen die er betrokken zijn bij de beslissing.

Dat er in deze geen evenwichtige afweging lijkt gemaakt te zijn van de belangen die in casu spelen, en in het bijzonder de belangen die verzoekster kan doen gelden.

Dat verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd daar de aanvraag niet vergezeld zou zijn van een kopie van het nationaal paspoort.

Dat verzoekster echter wel degelijk in het bezit is van een geldig nationaal paspoort. Dat verzoekster de aanvraag bovendien deed samen met haar echtgenoot, de heer G.A., wiens paspoort zich wél bij het verzoekschrift bevond. Dat het paspoort van verzoekster bovendien werd opgenomen in de inventaris der stukken die aan het verzoekschrift gehecht werd.

Dat de vraag zich aldus stelt of dit paspoort wel degelijk ontbrak bij de aanvraag, of dat het bij het verloop van tijd tussen de aanvraag (21.07.2012) en de beslissing bijna een jaar later verloren is gegaan.

Dat zelfs indien het nationaal paspoort van verzoekster zich niet bij de aanvraag had bevonden, de principes van redelijkheid en zorgvuldigheid geboden hadden dat Dienst Vreemdelingenzaken contact met verzoekster opnam teneinde het verzoekschrift te regulariseren.

Dat een dergelijke contactname niet meer dan redelijk was geweest, vooral gezien het feit dat het identiteitsdocument van haar echtgenoot bij dezelfde aanvraag wel werd opgenomen, en gezien het feit dat zij reeds eerder een aanvraag 9ter deed, vergezeld van haar nationaal paspoort. Dat deze aanvraag bovendien ontvankelijk werd verklaard en verzoekster in het bezit werd gesteld van een A.I., wat toch een duidelijke aanwijzing is dat Dienst Vreemdelingenzaken zekerheid bezat omtrent de identiteit van verzoekster.

Dat er in de elf maanden die de behandeling van het verzoekschrift in beslag namen, nooit enige vraag tot regularisatie van het verzoekschrift aan verzoekster werd gericht.

Dat er in tegendeel overgegaan werd tot het onverwijld onontvankelijk verklaren van haar aanvraag, bovendien vergezeld van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Dat er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook niet in het minst rekening gehouden is met deze belangen die verzoekster kan laten gelden.

Dat de beslissing dd. 05.06.2013 dan ook niet getuigt van enige redelijkheid.

Dat deze maatregel voor verzoekster de meest ingrijpende gevolgen heeft, daar zij op deze manier verhinderd wordt het leven dat zij alhier gedurende vier jaar heeft opgebouwd, verder te kunnen zetten.

*Dat de principes van materiële zorgvuldigheid en redelijkheid nochtans door de Belgische Staat gehanteerd en gerespecteerd dienen te worden bij het nemen van een beslissing.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard om reden dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Teneinde na te gaan of de verwerende partij op een redelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen, dringt zich een onderzoek van de toepasselijke bepaling op, zijnde in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)"*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig nationaal paspoort, wijst de Raad erop dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 184*). De Raad van State stelt immers dat: *"(...) het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen."* De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33*). De ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt evenzeer dat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging *"alle relevante persoonsgegevens aangaande de aanvrager (naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopie van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom de aanvrager deze niet kan leveren"* dient te bevatten.

De verzoekende partij beweert dat de vraag zich stelt of haar paspoort wel degelijk ontbrak bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, dan wel dat het tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing verloren is gegaan. In casu blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag vergezeld ging van een identiteitsdocument in hoofde van de verzoekende partij. Uit deze stukken blijkt dat de aanvraag enkel vergezeld ging van een kopie van het paspoort van de echtgenoot van de verzoekende partij. De verzoekende partij levert geen begin van bewijs aan dat zij wel degelijk een kopie van haar paspoort bij de aanvraag om machtiging tot verblijf had toegevoegd en dat deze kopie vervolgens is verloren gegaan. De Raad ziet niet in hoe het feit dat het paspoort van de echtgenoot van de verzoekende partij zich wel bij het de aanvraag bevond, en dat een kopie van het paspoort bij het verzoekschrift werd gevoegd, hieraan afbreuk zou kunnen doen.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt immers op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen contact op te nemen met de verzoekende partij teneinde haar aanvraag te regulariseren. Zoals hiervoor gesteld dient de ontvankelijkheidsvoorwaarde beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend was de aanvraag niet vergezeld van het vereiste identiteitsdocument. Een regularisatie zoals de verzoekende partij vooropstelt, is niet mogelijk daar hiermee niet kan voldaan zijn aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Zo de verzoekende partij thans wel over de nodige documenten beschikt, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Ze kan in deze haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op het bestuur. Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad ziet niet in hoe het feit dat het identiteitsdocument van haar echtgenoot wel bij de aanvraag werd toegevoegd deze bevinding kan wijzigen. Het feit dat haar echtgenoot een identiteitsdocument heeft overgelegd, heeft immers geen invloed op de vraag of de verzoekende partij zelf over een identiteitsdocument beschikt, en impliceert evenmin een verschuiving van de bewijslast om dit aan te tonen naar de verwerende partij. Ook dat de verzoekende partij eerder in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die wel vergezeld ging van haar paspoort, doet hieraan geen afbreuk. Van de verwerende partij kan niet worden verwacht het hele administratief dossier van de verzoekende partij te doorzoeken om te controleren of bij een vorige procedure een identiteitsdocument werd toegevoegd. Dit is des te meer zo nu de ontvankelijkheidsvoorwaarden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis voldaan dienen te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Bovendien dient er

nog op te worden gewezen dat de verzoekende partij niet toelicht hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient tevens de persoon is die eerder een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, indien geen identiteitsdocument wordt gevoegd bij de aanvraag.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet aangenomen.

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet overgelegd worden in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Nu de door de verzoekende partij aangegeven situatie niet onder deze uitzonderingsbepalingen valt, kan verwerende partij niet verweten worden geen evenwichtige afweging te hebben gemaakt van alle belangen, en met name de belangen die de verzoekende partij beweert te kunnen doen gelden. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU